

EL 3 DE 8 QUE MAI VAM FER

L'últim cop que la vaig veure, era darrere el taulell, venent vetes i fils a les mestresses de casa que aprofitaven el dissabte al matí per acabar d'enllestir la feina. Nosaltres ja ens n'anàvem cap a esmorzar i després enfilàrem el llarg camí fins a Barcelona per actuar a la inauguració de l'Olimpíada Popular. No vaig tenir temps d'entrar a fer-li el crit, ni picar-li l'ullet com a mi m'agradava fer quan ningú ens veia. La Llibertat s'enrojolava quan ho feia, em deia Isidre això no m'ho facis més, que ens veurà l'amo. Però jo mai no vaig voler renunciar a aquelles Píndoles d'amor. Volia compartir la vida al seu costat, escampar el nostre amor als quatre vents.

Des de l'autocar, pensava en ella encara, en el seu somriure i la seva destresa per atendre totes les dones de Valls. Un rumor va començar a envair el vehicle, des de la porta que era oberta fins al darrer seient. La inauguració quedava suspesa i hauríem de renunciar a intentar el 3 de 8. Havia començat la guerra, i jo havia de desaparèixer com més aviat millor. Primer, el somriure de la Llibertat glaçat a la retina. Després, el caos. Vaig escartejar totes les opcions possibles, fins i tot alguna més abans d'arrencar a córrer cap a l'estació del Nord. Encara duia la faixa sota el braç, que ja em trobava al cotxe de línia en direcció a Bordeus. Treballar la vinya em va mantenir sempre amb un peu a casa, i aquell color morat que tenyeix cada verema em recordava any rere any el seu somriure a l'hivern.

Havien passat més de vint anys quan vaig poder tornar a l'Alt Camp i s'apropava la Fira de Santa Úrsula. Vaig acostar-me al carrer de la Cort. Des de fora, l'aparador atapeït de faixes i veta d'espardenyes: devien haver tornat els castells? A través del vidre, vaig veure dues nenes petites, i ella. Es movia amb la seguretat d'una dona madura, duia el cabell més curt, però encara conservava la pell de porcellana i el somriure juganer que imitaven les dues xiquetes que se li enganxaven a les faldilles i no cessaven en reclamar-li atenció plena.

No sé quanta estona vaig estar-me contemplant aquella escena. Quantes preguntes, i Quin mal feien les respostes que podia deduir. Fins que la seva mirada va interceptar la meva, ennuvolada per una llàgrima que em va recórrer la galta com un llamp. Ni tu ja no et deies Llibertat, ni jo podria escampar el nostre amor als quatre vents.

Va ser aleshores quan me'n vaig anar a viure a Barcelona. Lluny de la vinya, lluny dels castells, i lluny de tu.

Elisenda Rovira i Poblet

PRIMER PREMI ADULT

PRIMER CONCURS DE RELATS CASTELLERS, 2024